

Kosí pohádka

Ludmila Lujková, "Pohádky pod peřinku"

Milé děti, jsem tady já, vaše Vyprávěnka, s pohádkou pod peřinku. Poproste maminku nebo tatínka, aby vám načechráli polštářek. (Potom se vám bude lépe poslouchat pohádka a spinkat.) Hezky si položte hlavičku na polštářek, přikryjte se peřinkou a už k vám přichází kosí pohádka.

Byl jednou jeden kos, jmenoval se Fosínek, bydlel na zahrádce u domečku, ve kterém žili - byli čtyři pejskové: Saníček, Oskárek, Ferínek a Toňánek. Kos Fosínek spokojeně přečkal zimu, a když přišlo jaro - ťuky, ťuk - zatoužil po nevěstě.

"Maminko, tatínku," pravil jednou kos Fosínek, "víte, chtěl bych si najít nevěstu, oženit se a mít kosátka."

"Inu synku, my se budeme těšit, až se staneme kosí babičkou a dědečkem."

Kos Fosínek se doslechl o krásné kosí dámě, která měla jméno Jolanka a bydlela kousek od Fosínka na krásně rozkvetlé zahrádce u holčičky Kristýnky a chlapečka Michálka. Fosínek natrhal do zobáčku fialky a letěl pozvat Jolanku do kosího kina. Jolanka byla tuze ráda, protože si už Fosínka vybrala za ženicha. Líbilo se jí, jak Fosínek pomáhá kosím rodičům při sbírání potravy, také si rád hraje s kosími dětmi a kosím babičkám nosí v zobáčku žížalky. Proto také letěla s Fosínkem do kina ráda. Film se jim tuze líbil, dávali jejich oblíbený - Kosí bratři. Po kině Fosínek doprovodil Jolanku domů, kde se rozloučili a dali si kosí pusinku. Také se domluvili na kosí svatbě.

Hned ráno Fosínek vše oznámil svým kosím rodičům. Natrhal krásné a voňavé sedmikrásky své milé Jolance z lásky a letěl ji požádat o ruku. Rodiče Jolanky byli rádi, že jejich kosí dcera má hodného kosího ženicha. A byla kosí svatba, kde zpíval kosí sbor, na flétničku doprovázel slavíček, který zahrál sto kosích písniček.

Po svatbě začal Fosínek s Jolankou stavět hnízdečko pro svá kosí mláděta. Vybrali si pro ně okno u vchodu do domečku, kde bydleli pejsci Saníček, Oskárek, Ferínek a Toňánek. Okénko bylo schované pod stříškou, takže na hnízdečko nepršelo, ale bylo nízko od země. Fosínek s Jolankou nosili pilně v zobáčcích stébla trávy, větvičky, mech, kousek provázku. Z toho všeho postavili krásné kulaté a pevné hnízdečko. Jolanka do hotového hnízdečka nakladla tři vejčička, která zahřívala svým bříškem. Fosínek nosil Jolance potravu, aby měla sílu vejčička zahřívat a chránit.

Jednoho dne se v hnízdečku začaly dít prapodivné věci - ťuk, ťuk ... á křup! - z jednoho vejčička se vylíhli dva ptáčci, kluk a holčička. Dostali jméno Myšpulka a Jůlinka. Za chvíli se ozvalo z hnízdečka - ťuky, ťuky, ťuk ... á křup! - z druhého vejčička se vylíhl kosí kluk jak buk. Ten dostal jméno Bučínek. Než se kosí tatínek Fosínek a kosí maminka Jolanka stačili vzpamatovat, z třetího vejčička se ozvalo - ťuk, ťuk ... á křup! - a vyklubaly se dvě kosí holčičky Vendulínka a Josefínka. Ani nevíte, milé děti, jakou měli kosí rodiče a všichni kosi v okolí radost! Zpívali kosí písničky až do rána.

Kosímu tatínkovi Fosínkovi a kosí mamince Jolance nastaly starosti. Kosí děti měly pořád hlad. Kosí tatínek Fosínek sbíral žížalky, broučky, maminka je přežvykovala a dávala do jejich hladových zobáčků. Kosí dětičky pořád jen pípaly a pípaly, a chtěly další dobrůtky.

Pípání uslyšel starý rezavý rozmrzelý kocour Barnabáš. "Cha cha," řekl si, "to bude něco pro mě, až se setmí, navštívím hnízdo... Přes den se neodvážím, jsou tam čtyři bafani - rafani."

Jak řekl, tak také učinil. Večer se připlížil k okénku. Kosí maminka Jolanka ho ucítila a začala volat kosím pípáním o pomoc svého kosího manžela

Fosínka. Ten začal lítat okolo kocoura Barnabáše a klofal ho do ocasu. Podivný křik uslyšeli pejsci. Okamžitě spustili štěkot - hafy hafy haf, raf haf baf! Kocour se zalekl a prchl pryč.

Pan domácí Milísek se probudil a šel se podívat, co se děje. Hned druhý den přibíl na okno prkénko, aby kosí mládátka nevypadla z hnízda a hlavně, aby se k nim nedostal kocour. Paní domácí Lidulinka pak stále na hnízdo s mládátky dohlížela a kontrolovala, jestli jsou vpořádku.

Vše dobře dopadlo, milé děti. Dnes už kosí mládátka Myšpulka, Jůlinka, Bučínek, Vendulínka a Josefínka vyrostla v krásné kosí slečny a mládence, kteří létají a své milé hledají. Bydlí pořád v sadu u svého kosího tatínka Fosínka a kosí maminky Jolanky. Každé ráno pejskům Saníčkovi, Oskárkovi, Ferínkovi a Toňánkovi zpívají kosí písničku jako poděkování, že jim pomohli zachránit život před kocourem Barnabášem.

A vy, milé děti, když vyjdete ráno s rodiči do školky, zaposlouchejte se do kosí písničky. Je moc krásná: "Pí pí pí, kos vám přeje krásný den plný úsměvů a sluníčka, to je kosí písnička, pí pí pí!"

Byl tam kosí kopec, na tom kopci kosí zvonec, na ten zvonec kosí děti zazvonili, pí pí pí, a kosí pohádky je konec, pí pí pí.

Dobrou krásnou kosí noc, pí pí pí...

Copyright 2006 Ludmila Lujková